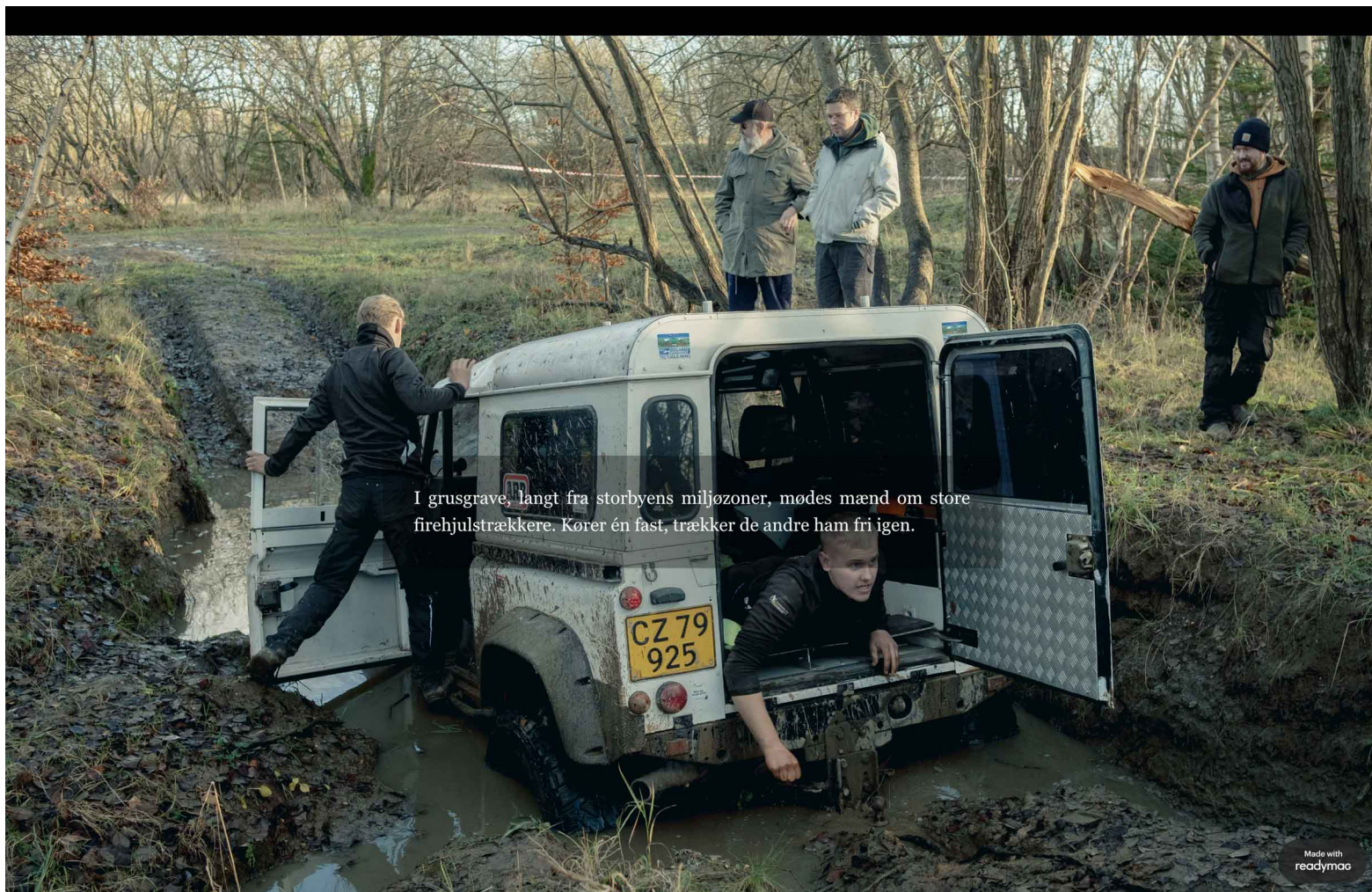

I fællesskab trækker de hinanden fri

Foto og tekst af Kim Frost

Made with
readymag

I grusgrave, langt fra storbyens miljøzoner, mødes mænd om store firehjulstrækkere. Kører én fast, trækker de andre ham fri igen.

Den osende dieselhaker giver dem et fællesskab, intet andet
brændstof kan erstatte.

Made with
readymag

Én efter én forsvinder 30 firehjulstrækkere ned i et kæmpe hul gemt bag en række høje træer. I hullet flettes bilerne ind i hinanden, mens de skiftevis tramper til speederen og mærker dieselens bundtræk skubbe dem over en skrænt, gennem en sø eller ned i et mudderhul, til de sidder fast og igen skal trækkes fri.

Her mødes mænd, når fascinationen for dieselens råstyrke får frit løb. Hvad er det, der driver mennesker til at være inkarneret tilhænger af store dieseldrevne firehjulstrækkere? Dette er en beretning om at søge mandefællesskabet, der ligger gemt i grusgravene rundt om i Danmark.

Her må de gerne lege med os

Sebastian Nyhus ejer tre biler.
To Nissan Patrol og en gammel
Saab.

En ombygget, sort Nissan Patrol tvinger sig uden problemer igennem en smal, stejl passage i Hedeager grusgrav lidt udenfor Holstebro. Ingen skrænt virker for stejl til den. Muddret flyver ind af vinduet og sætter sig i ansigtet på brødrene

Made with
readymag

Sebastian Nyhus ejer tre biler.
To Nissan Patrol og en gammel
Saab.

En ombygget, sort Nissan Patrol tvinger sig uden problemer igennem en smal, stejl passage i Hedeager grusgrav lidt udenfor Holstebro. Ingen skrænt virker for stejl til den. Mudderet flyver ind af vinduet og sætter sig i ansigtet på brødrene Sebastian og Valdemar Nyhus.

Det er 20-årige Sebastian, som sidder ved rattet og læser terrænet. Han er fokuseret, mens han laver hurtige fodskift på pedalerne og flår i gearstangen. Det er ham, der har bygget bilen, så han ved, hvad den kan holde til.

Valdemar er 17 år. Han drømmer om at have sin egen bil og en dag blive lige så dygtig med sine hænder som sin storebror. For med bilen kommer fællesskabet - og fællesskabet har han brug for. Det har de begge.

“En underviser i folkeskolen, syntes at både mig og Sebastian var et problem. Vi var definitionen på problembørn,” siger Valdemar.

“Det var vi også - problembørn uden lige. Men det største problem var, at ingen vidste hvad de skulle gøre ved det,” siger Sebastian

De to brødre minder på mange måder om hinanden. De har ADHD, er autister og er enige om, at de begge har tre “gear”, de kan være i. Enten helt døde, normal eller totalt hyper. Det er bedst at være mellem normal og hyper, for der sker magien.

Det er dér, de er, når de kører rundt i grusgraven i Hedeager.

“Må jeg ikke snart køre en tur i den?” spørger Valdemar sin bror forsigtigt.

“Ikke lige nu,” Sebastian afviser ham, som kun en storebror kan gøre det.

Han adlyder uden at protestere, for det er jo Sebastian, der har bygget bilen. Valdemar forklarer, at han ikke har ret til at bestemme, hvornår det bliver hans tur.

Når 17-årige Valdemar Nyhus skal sove, går han ud i sin campingvogn. Her sover han året rundt.

De to brødre kom af og til i problemer i folkeskolen. Sebastian husker en dag i en anden klasse. Tre store drenge fra femte havde været efter ham hele dagen. De elskede at drille ham, for hvis de blev ved længe nok, ville han eksplodere.

Han havde forsøgt at undvige dem hele dagen - gået sin vej, når de kom for tæt på. Men til sidst endte han alligevel med at gøre, som han så ofte gjorde. De havde trængt ham op i et hjørne inde i hallen.

“Jeg blev så gal, at jeg glemte at tænke over, hvad jeg gjorde.”

Sebastian gav den første én på hovedet, slog den anden på kæben og jagtede den sidste tværs over den opstillede fodboldbane, som han ellers aldrig opholdt sig på.

"De voksne forstod ikke, at jeg ikke syntes, det var sjovt at banke andre. Jeg følte, det var nødvendigt for at få dem til at stoppe."

Det stoppede som regel også. Men ikke sådan som han havde håbet. Sebastian blev smidt ud af skolen. I folkeskoletiden skiftede han klasse fem gange.

Sebastian (tv) og Valdemar (th) arbejder på at bygge en ny bil. "Bilen kommer først, derefter kommer fællesskabet," siger Valdemar.

Valdemar genkender følelsen af at være misforstået og den manglende tiltro. I tredje klasse blev han oftest placeret nede i hjørnet.

“Læreren ville have, jeg skulle sidde der, så jeg ikke larmede. Men jeg tror ikke det hjalp, jeg larmede bare på afstand.”

Rullende vægge blev placeret om ham.

Hvad andre har haft af meninger om Valdemar, tager han ikke så tungt. Det må de selv om. Men når de begge tænker tilbage på folkeskoletiden, mærker de følelsen af at være dem, som forældre forsøgte at skærme deres børn fra.

Sebastian har været i Hedeager en del gange efterhånden. Han husker tydeligt dengang han mærkede, at han havde fundet et fællesskab, hvor han var velkommen.

For et par år siden gik generatoren i stykker, mens han kørte rundt i alt mudret. Bilen ville ikke længere starte. Lige i det Sebastian gjorde klar til at fragte bilen hjem på en trailer, kom to mænd hen til ham. Han vidste kun lige akkurat, hvem de var.

“Det kan sgu ikke passe, du allerede skal hjem,” sagde de til ham.

Sammen stod de til kl 01 om natten og reparerede bilen. Dagen efter kom han ud at køre igen.

“Det er derfor vi mødes med andre i en grusgrav. For her er endelig nogle folk, vi deler samme interesse med. Her er der ingen forældre, der siger, at os må man ikke lege med,” fortæller Sebastian.

Efter lidt tid i grusgraven får Valdemar lov til at køre bilen. Han sætter sig ind, spænder selen og trykker på speederen. Han styrer hen mod en af skrænterne og kører forbi Sebastian, der er faldet i snak med nogle af de andre.

En hale på 100 biler

Nysum Grusgrav. Nogle biler må
opgive at komme op ad bakken.
For andre går det let.

I en kontorstol betrukket med sort læderovertræk til et bilsæde sidder 61-årige Jan Hansen og arbejder på endnu en modelbil til samlingen. Pensler, farver, og usamlede modeller rejser sig op omkring ham. Hunden banker hovedet ind i døren til det lille arbejdsrum.

“Alf har muldvarpesyn. Total blind. Ser med næsen og ørerne.”

Han rækker hånden ned til den, og viser Alf vejen over i kurven ved siden af ham.

Made with
readymag

Nysum Grusgrav. Nogle biler må
opgive at komme op ad bakken.
For andre går det let.

I en kontorstol betrukket med sort læderovertræk til et bilsæde sidder 61-årige Jan Hansen og arbejder på endnu en modelbil til samlingen. Pensler, farver, og usamlede modeller rejser sig op omkring ham. Hunden banker hovedet ind i døren til det lille arbejdsrum.

“Alf har muldvarpesyn. Total blind. Ser med næsen og ørerne.”

Han rækker hånden ned til den, og viser Alf vejen over i kurven ved siden af ham.

Engang fik Jan navnet "Missen", fordi folk betragtede ham som listig og terrængående. I 2007, før han for alvor fik gang i modelbyggeriet, var Jan med til at starte "Missens 4x4". En forening i Sønderjylland for folk med samme interesse som ham: store firehjulstrukne dieselmotorer der kan køre i terræn.

Han havde hørt om lignende grupper i Nordjylland. Men Jan syntes ikke, det skulle være opdelt i Nord og Syd. Der skulle være et sammenhold og venskab mellem de forskellige grupperinger. Han samlede sine nærmeste venner og skrev ud på Bilgalleri, at der ville være træf i Nordjylland, hvor de havde fået tilladelse til at køre på stranden. Ejede man en terrængående diesel bil, kunne man bare følge med.

“Uanset hvor vi holdt ind på vores holdsteder, så var der en 5-10 biler der hoppede på. Til sidst var vi mange. Omkring 100 biler tror jeg.”

Det blev startskuddet til de venskabsarrangementer, der stadig eksisterer på tværs af Danmark. Det er for Jan stadig et helt specielt fællesskab med en ubetinget hjælpsomhed, som kan beskrives ganske kort:

“Der er der sgu ikke nogen, der bare står med hænderne i lommen.”

Pga. en ulykke er Jan Hansen i dag førtidspensionist. Tidligere arbejdede han som lastbilchauffør.

Made with
readymag

Pga. en ulykke er Jan Hansen i dag fortidspensionist. Tidligere arbejdede han som lastbilchauffør.

Dieselen binder det hele sammen, og spørger man Jan, giver det flydende brændstof nærmest en ubeskrivelig følelse.

“Når du vrider nøglen, og duften kommer, giver det små myrepatter. Jeg havde engang en gammel Patrol. Den var skruet så vildt i pumpen, at naboen råbte og skreg, når jeg startede den. Den lød hammer fed. Det var kulsort af røg, og duften hang tæt over det hele.“

I dag har Missen trukket sig. Sygdom og mén fra en trafikulykke, hvor en bil kørte frontalt op i ham, har sat en stopper for at køre op og ned ad skrænterne. “Missens 4x4” er nedlagt, men traditionerne og de årlige venskabsarrangementer var der andre, der overtog.

Jan har svært ved helt at slippe grusgraven. Han savner at føle sig fri. Han savner at se mudret sprøjte og motoren dampe, når han kører gennem en stor sø. Han savner at være sammen med vennerne. Selvom han ikke længere kan holde til at tvinge den 3039 kilo tunge bil op over en sandbanke, kører han stadig ud til de andre for at kigge på.

4x4 fællesskabet

4x4 miljøet er et uformelt fællesskab i Danmark, hvor mange er organiseret i mindre lokale grupper.

På facebook eksisterer der dog en gruppe med 2646 medlemmer under navnet "Dansk 4x4 klub".

Bilerne, som der køres i, kan f.eks. være Toyota Landcruiser, Jeeps eller Nissan Patrol.

Mange bruger bilerne til hverdag, mens andre kører ombyggede biler, der ikke er indregistreret. Stort set alle biler kører på diesel.

Det er i Danmark ulovligt at køre på stranden og i grusgrave uden forudgående tilladelse. I udvalgte grusgrave i Jylland og på Sjælland, arrangerer de lokale grupper skiftevis kørsel for 4x4 biler. F.eks. afholdes der hvert år sommerstart og sommerslut arrangementer i Hedeager Offroad ved Holstebro og om foråret arrangeres der Beach Tour i Løkken.

Jan triller ind foran Coop 365 i sin store Chevrolet Silverado fra 1982, udstyret med en V8 motor. Det regner lidt i den lille by, Holsted. En scooter og et par biler holder stille foran butikken.

De kigger på ham, mens han hopper ud af bilen. Den tiltrækker sig ofte opmærksomhed. Det har han for det meste fint med - på nær dengang en Tesla ejer konfronterede ham det selvsamme sted.

“Skulle du ikke tage og tænke på miljøet?” sagde Tesla ejeren til ham.

Jan forklarede manden sin egen syn på sagen og pegede på Teslaen.

”Hvis man skal tænke på miljøet, skal du skrotte det lokum der.”

”Hvad er den ikke bygget til? Hvorfor er den hævet? Hvorfor har den firehjulstræk? De der små indkøbsvogne, det er konebiler. Rigtige mænd kører 4x4.”

Sådan sker det af og til, at Jan oplever, at der bliver rystet på hovedet af dem, der i dag kører i store dieselbiler. Mest oplever han modstanden på facebook, hvor han ikke kan lade vær med at diskutere og ytre sin holdning.

“Engang ændrede jeg min adresse til, at jeg boede i Kansas. Alene fordi jeg havde min holdning, truede de med at komme og brænde hus og bil ned.”

Jan kommer hjem fra sin indkøbstur. Han bakker Chevroletten op gennem den smalle passage mellem hus og hæk og ind i den åbne carport. Genboen over for, som er en ældre herre, står i sit vindue og betragter den blå firehjulstrækker.

Jan får øje på ham og løfter venligt hånden i vejret. Genboen hilser tilbage.

Far og søn i værkstedet

28-årige Jonas Holm ligger på knæ på det hårde og kolde betongulv. Han skubber svejsehjelmen ned over øjnene og begynder at lappe hullet i en kompressor. Bagved ham står hans far, 52-årige Michael Holm, og kigger på. Han sipper til en Rød Royal Lager og klapper rottweileren "Diesel".

Jonas slår hjelmen op, som er tegnet med flammer og et skellet.

"Det var på tide, jeg fik ordnet det!"

Det er værkstedsaften hjemme hos Jonas i hans 450 kvm store værksted. Det har de hver torsdag. Nogle gange får de ordnet en masse, andre gange snakker de mest, men én ting er sikkert. De drikker altid to øl. Én når de mødes, og én lige inden Michael kører hjem.

Til hverdag laver de noget helt forskelligt. Jonas er ved at uddanne sig til kranfører og Michael er IT-konsulent, men de deler passionen for store biler. For syv år siden tog Jonas initiativ til, at ham og hans far skulle have en fast værkstedsaften.

Jonas nyder det fællesskab, de har om firehjulstrækkere og i værkstedet, hvor ingen emner er for store eller små, til at de kan blive vendt.

"Her kan jeg komme af med noget og få støtte, når jeg har brug for det," siger Jonas.

Michael og Jonas kan begge bedst lide at køre i teknisk krævende terræn. De har altid haft et nært forhold.

Made with
readymag

Michael og Jonas kan begge bedst lide at køre i teknisk krævende terræn. De har altid haft et nært forhold.

Den største støtte han har fået var en torsdag aften for nogle år siden. De havde klodset Michaels Volvo op inde midt i værkstedet. De gik og svejsede på den, da Jonas' telefon pludselig ringede. Det var hans mor, som fortalte at bedstefaren var blevet alvorligt syg og muligvis ikke havde lang tid igen.

Jonas' bedstefar var en gammel mand, som var blevet dement. De plejede at have et nært forhold.

"I lang tid havde jeg ikke ville se ham, for jeg kunne ikke genkende ham. Han var ikke længere den bedstefar, jeg havde sat fiskegarn ud med tusind gange."

Jonas sagde ikke så meget i telefonen. Michael kunne se, at det, moderen fortalte ham, gjorde ham ked af det.

Jonas har lært mange ting fra sin far. Han har først og fremmest lært at holde af store biler, men han har også lært at prale af sine succeser, at være selvstændig og ikke lade sig gå på af, hvad andre tænker om ham.

De kan begge genkende de skeptiske blikke man kan få, når man kører i store osende firehjulstrækkere. Men Jonas har luret, hvordan det skal tackles.

Sidste år kørte de syv biler sammen på stranden i Nordjylland. Jonas kørte forrest i hans røde Nissan Patrol, som han blot kalder "Trolde". De mødte en gruppe mennesker på stranden, som alle så skeptiske og undrende til. Jonas rullede vinduet ned.

"Er det her den rigtige vej til Føtex?" spurgte han.

De stod paf.

"Naa,"

Jonas greb walkietalkien og kaldte ud til de andre biler:

"Pis, jeg tror sgu vi er kørt forkert."

Gruppen, der stadig stod lidt paf ved siden af Jonas' store bil, brød pludselig ud i grin.

Egentlig er joken Michaels påfund, men Jonas tøver ikke med at bruge den. For det virker meget bedre, end at sidde bag rettet og se sur ud.

Pr 31/12 2022 er der i Danmark 358 indregistrerede Nissan Patroler. Hvor mange uregistrerede Patroler, som den Jonas sidder i her, der stadig står et sted i Danmark, vides ikke (kilde: bilstatistik.dk).

Jonas og Michael ruller svejseapparatet sammen og stiller sig op ad en firehjulstrækker, som Jonas engang skar taget af med en kammerat. I aften har de ikke flere projekter på programmet.

Cirka seks gange om året tager de sammen ud i en grusgrav eller på stranden for at køre med en masse andre i 4x4 miljøet. Når de begge sidder der på forsædet af Trolden og forsøger at læse terrænet og klare udfordringerne bedst muligt, rører det Michael.

“Det er en fed følelse at køre med Jonas. Jeg føler mig privilegeret, at vi har det her sammen - især nu hvor han er blevet voksen.”

Michael er som regel fast co-driver, når Jonas kører i sin Patrol, og i weekenden skal de afsted igen.

Mandeforskeren

Made with
readymag

Seest Grusgrav. Når de har kørt rundt i deres egen bil i et stykke tid, stiger de ud for at tale med de andre.

“Hvis man siger til en mand, skal vi ikke ses? Så svarer han formentlig: Om hvad? Hvad skal vi lave?”

Sådan siger mandeforskeren, Svend Aage Madsen, som er ph.d og formand for Forum for mænds sundhed. Det er ifølge ham en indgroet del i mandens måde at tænke fællesskab på. Hvis man skal mødes, skal man mødes om noget.

“Mænd har altid haft deres sociale fællesskab struktureret af andre omstændigheder, som f.eks. arbejdet eller i en klub. Her har der ligesom forelagt noget, man skulle lave som grundlag for at være en del af fællesskabet.

Men hvilket formål tjener det egentlig for manden at være en del af et fællesskab, hvor man mødes om firehjulstrækkere?

“For at kunne klare sig i alle mulige sammenhænge, er det vigtigt, at man har et fællesskab, man hører til. Om det så er kone, børn eller fællesskab som det her.”

Ifølge Svend Aage Madsen, kan det have alvorlige konsekvenser, hvis man lever isoleret. Faktisk er der undersøgelser, der viser, at de mennesker har 50 procent dårligere overlevelse af sygdomme. Og forskning viser, at mænd, der er single, i gennemsnit lever syv år kortere.

Men at mænd i højere grad skaber fællesskaber, hvor man samles om et fælles tredje, er altså ikke nødvendigvis nok i sig selv. Mænd, såvel som kvinder, har brug for nære relationer, hvor man føler sig accepteret og set.

“Det at bare gå og lave noget sammen, kan man nok ikke sige er nok i sig selv. Der skal også være nogle måder, hvor man betyder noget for hinanden og støtter hinanden. Det er ikke ensbetydende med at alle skal sidde og snakke emotionelt, men man skal alligevel have en eller anden form for opmærksomhed på hinanden.”

Men samtidig skal man ifølge Svend Aage Madsen altså passe på med at definere, hvornår en relation og fællesskab opleves som tryk og fortrolig, for det kan der være forskellige opfattelser af. Men i Forum for mænds sundhed, kan de bare konstatere, at når de spørger mændene, svarer hver femte mand mellem 25-39 år, at de mangler en nær og fortrolig relation.

Betonsmølften til undsætning

Kurt Rasmussen (mf) betragter skaderne på Frederik Skovmand og Mads Hansens' Jeep.

Det ryster inde i Kurt Rasmussens Nissan Patrol, mens han kører gennem grusgraven i Nysum lidt nord for Hobro. Hvide skrænter rejser sig som en lille bjergkæde og omringer området. Kurt har to faste hænder på rattet og blikket

Made with
readymag

Kurt Rasmussen (mf) betragter skaderne på Frederik Skovmand og Mads Hansens' Jeep.

Det ryster inde i Kurt Rasmussens Nissan Patrol, mens han kører gennem grusgraven i Nysum lidt nord for Hobro. Hvide skrænter rejser sig som en lille bjergkæde og omringer området. Kurt har to faste hænder på rattet og blikket rettet mod det bløde underlag, der efter flere uger med kraftig nedbør nærmest er levende. Walkietalkien, som sidder monteret lige over panelet, skratter:

“Søren sidder fast nede i hullet.”

Kurt griber mikrofonen. Kommunikation er kort og præcis.

“Jeg er på vej.”

57-årige Kurt Rasmussen er ny i 4x4 miljøet, hvor han er blevet en del af “Team Gangsterruth”. Hans bil blev hurtigt døbt “Betonsmølften”, for når han ikke kører 4x4 i en grusgrav, kører han lastbil læsset med beton.

Kurt Rasmussen fandt for tre år siden fællesskabet i Team Gangsterruth. Alle kan høre når han kommer kørende, for Betonsmølften har et eller andet sted en defekt, der larmer.

Denne dag i Nysum kører Kurt rundt alene, men ofte sidder hans 50-årige kone Lil Rosenkvist Olesen inde i bilen sammen med ham. Sammen er de faldet pladask for fællesskabet, og hvis ikke de havde haft det, havde de sikkert bare siddet derhjemme ved fjernsynet.

“I Team Gangsterruth har vi lært, at når vi er i graven eller ude på stranden, kører man altid inden for walketalkiens rækkevide. Man venter på hinanden, og ingen bliver efterladt,” fortæller Kurt.

Det med at hjælpe hinanden er en essentiel del af fællesskabet. Derfor forsøger Kurt også at lære så meget som muligt om bilens opbygning og køreegenskaber, for så kan han hjælpe sig selv og andre, når det kommer dertil. Ifølge Kurt kan man spørge Gud og hver mand, alle vil sige, at han er en meget hjælpsom person. Hvorfra det kommer, kan han dog ikke helt svare på. Det er bare en del af hans natur.

“Lil mener faktisk, jeg kan være for hjælpsom,” siger Kurt.

Kurt har to børn fra et tidligere forhold. Han ser dem ikke så ofte, for de bor hos en plejefamilie. Men når de har været på samvær hjemme hos ham i en weekend, er det nogle gange sket, at Kurts bror har ringet efter hans hjælp. Kurt plejede straks at starte op i Betonsmølven og har så efterladt sine børn hjemme hos Lil.

“Du skal altså være her hos dine børn,” har Lil efterfølgende sagt til ham.

Kurt har forstået det, men det er en udfordring sådan at ændre på sig selv. Det er ikke noget, man bare lige gør fra den ene weekend til den anden.

Desuden kan det også være svært at sige nej til sin egen familie, når de spørger efter ham. Det har Kurt altid syntes.

Måske hænger det sammen med, at hans forhold til sin familie med tiden er blevet mere og mere kompliceret. Især efter Kurts onkel døde, er det hele eskaleret. Arven skulle fordeles i familien, og her oplevede han at blive kørt ud på et sidespor og holdt udenfor. Informationerne fik han ad omveje og typisk alt for sent.

“Jeg har altid været familiens sorte får. Det har altid følt som om, de andre har været mere foretrukne end mig. Det gør en smule ondt. Jeg føler ikke, jeg har gjort noget galt.”

Kurt vil gerne være en god far for sine børn. Sådant en far der har tid til at lave noget med dem. Derfor ved han også, at han er nødt til at blive bedre til at sige fra over for sin familie, og ikke altid bare føje dem. Men det synes han også, han

Kurt vil gerne være en god far for sine børn. Sådant en far der har tid til at lave noget med dem. Derfor ved han også, at han er nødt til at blive bedre til at sige fra over for sin familie, og ikke altid bare føje dem. Men det synes han også, han er blevet bedre til. F.eks. lånte han naboens stubmark, og lærte sin søn at køre i Betonsmølften. Det var en god dag.

Han håber, børnene ved, at han er der for dem. Lidt ligesom han ved, at fællesskabet i Team Gangsterruth altid vil være der for ham og Lil. Fællesskabet med firehjulstrækkere er nemlig blevet som en ny familie.

“Det er rart at være en del af et fællesskab, hvor andre interesserer sig for det samme som os, og i Team Gangsterruth kan man ikke hjælpe hinanden for meget.”

Kurt vil gerne være dygtig til at reparere biler. Da han selv reparerede styrestangen på sin bil, blev han stolt.

Kurt kører rundt i grusgraven. Ud ad det nedrullede vindue, kan han se to unge mænd tvinge deres Jeep rundt i et sving i høj hastighed. Sand og sten springer op.

“BANG!” lyder det fra et af dækkene.

Luften begynder at sive ud ad det grovmønstrede bildæk. De to unge gutter er kørt fra Haslev på Sjælland kl 04 i morges. De skal køre hjem igen senere på dagen, så det skal fikses hurtigst muligt.

Der har samlet sig en gruppe af mænd rundt om Jeepen.

“Hvordan kunne det ske?” spørger en ud i luften.

“Det er sjællandsk talent,” svarer en anden, mens resten af flokken bryder ud i grin.

Uden tøven bakker Kurt Betonsmølften til og finder det nødvendige værktøj frem for at kunne afmontere dækket fra fælgen.

De andre plejer at sige, at Kurt kører rundt med et helt værksted. Han vil ikke stå og mangle noget, så han eller andre ikke kan komme ud og køre igen. Han hjælper hvor han kan, og hvis han en dag får brug for det, håber han bare nogen også vil hjælpe ham.

Vi kan noget, andre ikke kan

Det er fredag eftermiddag og Valdemar og Sebastian har begge fri fra arbejde. Deres far har sagt, at de skal rydde op på gårdspladsen, hvor bilrunder, kabler og en gammel Saab til reservedele ligger spredt.

Made with
readymag

Det er fredag eftermiddag og Valdemar og Sebastian har begge fri fra arbejde. Deres far har sagt, at de skal rydde op på gårdspladsen, hvor bilrunder, kabler og en gammel Saab til reservedele ligger spredt.

“Jeg henter Patrolen,” Sebastian går om i laden for at hente sin firehjulstrækker, der står i tørvej.

Han bakker den over, til alt det der skal affaldssorteres. De har taget sorte handsker på.

Sebastian leder slagets gang.

“Den her bunke skal smides ud, men ikke bordet, det kan vi bruge.”

De hjælper hinanden med de tunge bilrunder. Og når Valdemar samler noget op, som han er i tvivl om, hvor skal hen, kigger han på Sebastian.

“Det er gummilister fra den gamle bil. Det skal bare smides ud,” siger Sebastian.

Han gør, som han siger, og smider det op i ladet på firehjulstrækkeren.

Egentlig kan Valdemar godt lide at sidde på sit værelse og spille Call of Duty eller Counter Strike på computeren. Men han kan mærke, at han har brug for at blive dygtigere med sine hænder. Det er derfor han forfølger sin storebror ind i 4x4 miljøet.

“Med en firehjulstrækker, vil jeg have noget at give mig til i stedet for at sidde på mit værelse dag ind og dag ud. Enhver kan sidde og spille Counter Strike. Det er ikke enhver, der kan gå ud og lave en firehjulstrækker.”

“Fordelen ved en gammel dieselhækker er, at den har et moment uden lige. Slipper man koblingen kører den” - Sebastian Nyhus.

Made with
readymag

For nyligt tog Valdemar sit kørekort, men han lærte allerede som 10-årig at køre bil. Han plejede at bakke sine forældres bil ud af garagen, når de skulle bruge den.

Sebastian og Valdemar var i skolen vant til at få at vide, at de skulle tage sig sammen.

“Du vil aldrig få et arbejde. Du vil aldrig komme til at klare dig selv,” kan de stadig høre lærerne sige.

Valdemar bobler indeni, når snakken falder på dengang. Han har lyst til at fortælle alle og enhver, hvor han er i dag - hvor de begge er i dag. Valdemar arbejder hos en landmand, og Sebastian arbejder som rør lægger.

“Nu er vi her, og det er lækkert at lykkes med noget. Det er en kæmpe fuckfinger til dem, som ikke troede på mig. Nu kører jeg rundt i en stor traktor, og det er bare fedt,” siger Valdemar.

På vej mod genbrugsstationen kører de gennem Gjern i den store Nissan Patrol. En mor står med sin søn i hånden. Sebastian træder på speederen op ad en lille bakke og en sort røgsky står ud af udstødningen. Drengen kigger på sin mor, sikkert for at afkode, hvilken reaktion der er passende. Hun betragter blot den grå bil, mens den forsvinder ud af byen med et brøl.

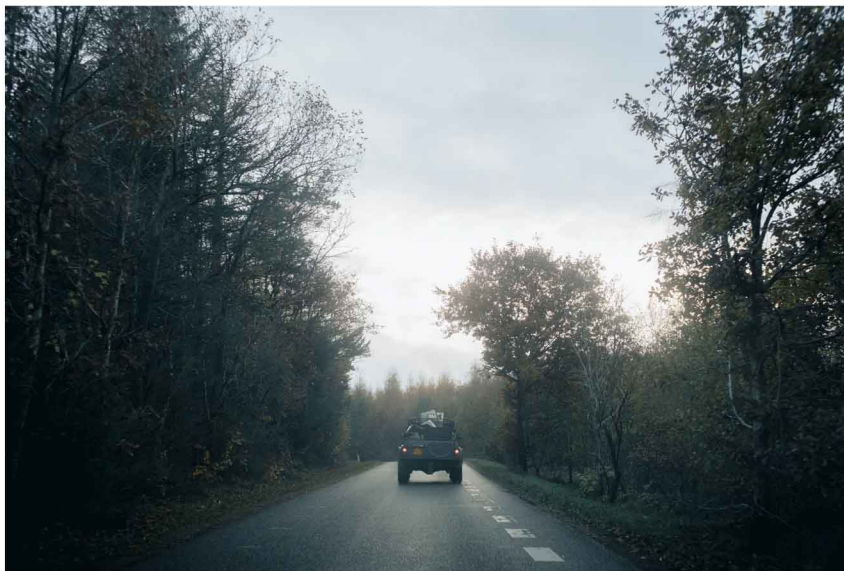

Aftenen forinden de rydder op for deres far, kørte Sebastian tværs over landet for at komme hjem på weekend. Han arbejder fire dage om ugen på Sjælland.

På motorvejen, lige efter lillebæltsbroen, lyder der fra bilen et brag af en anden verden. Turboen begynder at fløjte. Han trykker på speederen, men der sker ikke det store. Det regner fra den mørke aftenhimmel, så Sebastian lister bilen ind under et halvtag på en tankstation.

Han kører forhjulet op på en kant, så han bedre kan komme ind under bilen og undersøge, hvad der er galt. En tryksslange er sprunget af, men med en skruetrækker kan han få spændebåndet spændt ordentligt fast, så han kan komme hjem igen.

“Det er jo det, det hele handler om. At kunne klare sig selv. Det har vi jo været tvunget til, siden vi ikke måtte lege med de andre i skolen. Vi vil gerne være dygtige til noget, som andre ikke kan,” siger Valdemar.

På genbrugsstationen kører de hen til småt brændbart og hopper ud af bilen. De lader dørene stå åben. Lyset fra de røde dioder i kabinen og lyden af Nickelbacks rockede cover af “The Devil Went Up to Georgia” fylder pladsen.

De tømmer ladet for det sidste, inden de kører hjem for at kigge på en gammel motor, som skal bruges i en ny firehjulet ræser. Den bygger de sammen.